

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1875/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužiteljice Mirjane Mužanić, OIB: 48965915299, Samobor, Samostanska ulica 12, zastupana po punomoćniku Frano Bazina odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupano po punomoćniku Kruno Knežević odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, a po objavi presude dana 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 2./kamate i naknade, Ugovora o kreditu broj 3225406383 od 31. listopada 2011. godine zaključenog između tužitelja Mirjana Mužanić, Samobor, Samostanska 12, OIB: 48965915299 kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 kao kreditora koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, da tužiteljici Mirjani Mužanić, OIB: 48965915299, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.345,00 eura (tisućtristočetdesetpet eura) sa zateznim kamatama tekućim od 22. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključila sa tuženikom Ugovor o kreditu broj 3225406383 dana 31. listopada 2011., kojim tuženik odobrava tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti od 12.400,00 EUR prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan isplate kredita. Kredit je dan na rok otplate od 84 mjeseci.

Člankom 2. (kamate i naknade) predmetnog Ugovora tužiteljici je nametnuta naknada u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tužiteljici je za navedeni kredit naplaćena naknada za obradu zahtjeva. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužiteljica bila primorana pristati odnosno platiti kako bi mogla dobiti traženi kredit. Tužiteljici je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 718,79 eura.

Spornim člankom 2. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužiteljice na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita.

Dakle, radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača, kojim je propisano da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sijedom čega su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade ništete. Navodi da su sporne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive, pa stoga nije niti dopušteno ocjenjivati njihovu nepoštenost. Također, tuženik nije tužiteljici prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski neopravdana obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita.

Stoga je prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništava.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Tuženik ističe nedostatka pravnog interesa, osporava tužiteljici status potrošača, kao i navode da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom, ističe da je ista jasna, razumljiva i lako uočljiva, kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 57. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. O naplati naknade za obradu kredita tužitelj je bio upoznat tijekom

pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da su službenici tuženika tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade za obradu kredita. Naime, osim što je tuženik tužitelju na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su bili dostupni u poslovnici tuženika u kojoj je ugovoren ovaj kredit. Tuženik osporava navode tužitelja kako tuženik nije imao nikakav trošak prilikom obrade kredita kada su se ulaznom naknadom pokrivali troškovi poput operativnih, materijalnih troškova, povezanih regulatornih troškova i sl.

Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Smatra da sudu opće nije dopušteno ocjenjivati ništetnost predmetne odredbi o naknadi za obradu kredita jer je predmetna ugovorna odredba u cijelosti jasna, lako uočljiva i lako razumljiva. Sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača.

Stoga tuženik predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u preslik Ugovora o namjenskom kreditu (I. 5.-7. spisa), potvrdu tuženika od 8. travnja 2025. (I. 8. spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da su sklopile Ugovor o kreditu broj 3225406383 od 31. listopada 2011. godine, kojim tuženik odobrava tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti od 12.400,00 EUR prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan isplate kredita. Kredit je dan na rok otplate od 84 mjeseci.

5. Sporno je u ovom predmetu je li odredba ugovora o naknadi za obradu kredita ništetna, pravni interes tužiteljice te da li je potraživanje u zastari.

6. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Uvidom u priležeći ugovor o kreditu vidljivo je da je odredbom članka 2. određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala da je kredit podigla radi podmirenja troškova za kupovinu namještaja, taj namještaj je bio za kuću u kojoj živi. Tražila je u banci gotovinski kredit s maksimalnim rokom otplate a u banci su joj ponudili ovaj jedan kredit kojeg je prihvatila. Dali su joj ugovor na čitanje, nisu objašnjavali pojedine odredbe ugovora, vidjela je da u ugovoru stoji ova naknada za obradu, pitala je što je to, a rečeno joj je da je to nešto što je u sklopu ugovora o kreditu i da se bez toga ne može realizirati kredit. Nije mogla pregovarati o visini te naknade. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu a niti kasnije nije bila vlasnik obrta niti trgovačkog društva, radila je u Holdingu. Naknada je naplaćena tako što je kredit umanjen za nju. U banci nisu rekli od kojih troškova se sastoji ta naknada, samo su rekli da bez toga ne može dobiti kredit.

9. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

10. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO-a) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen dana 31. listopada 2011. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

11. Nadalje, u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 46/07, 79/07; dalje: ZZP-a), koji odredbom čl. 96. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 74. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 102. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

12. Također, čl. 99. ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 2. predmetnog ugovora o kreditu kojom je

ugovorena naknada za obradu zahtjeva i osiguranje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

13. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 2. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za obradu i osiguranje kredita, a koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 246,38 eura te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a sve temeljem odredbe članka 102. stavka 1. ZZP-a, a time i ništetna.

Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu članka 100. ZZP-a, jer nije omogućavala tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade.

14. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, a tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti

banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužiteljici koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti sukladno svojoj jednostranoj odluci, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnotežan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

15. Prema članku 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine iznosa, niti jasnoću odnosno određenost niti odredivost, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući izneseno na umu sud je zaključka da je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez propisanih parametara izračuna i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih

strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom čl. 81. st. 1. ZPP te čl. 87. st. 1. ZPP sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

16. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj.

17. Tužiteljica kao ugovorna strana predmetnog Ugovora o kreditu ima pravo tražiti utvrđenje ništavosti predmetnih ugovornih odredaba sukladno odredbi čl. 327. st. 1. ZOO-a, u svezi odredbe čl. 328. ZOO-a. Ovo i iz razloga jer je tuženik osporio u cijelosti pravnu osnovu tužbe, kao i osporio nedostatak pravnog interesa.

18. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu.

19. Imajući u vidu da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti, a da je tužitelj naznačio u tužbi vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.328,00 eura. Odredbom čl. 40. st. 2. ZPP-a propisano je da ako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio.

Slijedom toga, doneseno je rješenje na pripremnom ročištu dana 12. lipnja 2026., u skladu s čl. 40. st. 2. ZPP-a.

20. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti čl. 2. Ugovora o kreditu.

21. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a i sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa).

Tužiteljici je stoga dosuđena naknada za sastav tužbe (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), trošak sastava podneska od 8. svibnja 2026. (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), te trošak zastupanja na ročištima dana 12. lipnja 2026. i 16. srpnja 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), svaka radnja u iznosu od 200,00 eura, uzevši u obzir da vrijednost 1 boda iznosi 2,00 eura, kao i trošak ročišta za objavu u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. toč. 3. Tarife), uz pripadajući pdv od 25%.

Tome treba pribrojiti troškove sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 110,00 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 110,00 eura, pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 1.345,00 eura.

Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 22. srpnja 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-17f1e**

Kontrolni broj: **069b4-0223a-eb029**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.